

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Any II - Núm. 35

24 de juliol 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

CRIDEU-ME DE LA TERRA,
DEL MAR,

DEL PARADIS O DE L'ABIM

JO US RESPONDRE SEGUINT-VOS; QUE SÓC VOSTRE

(ANGEL GUIMERÁ)

Teixits de Punt

Vendes a l'engròs
i al Detall

RIERA, 30
MATARÓ

Fàbrica
de Gèneres de Punt

Telèfon n.º 14

COLOMER GERMANS

S. en C.

MATARÓ

Magatzem a Barcelona

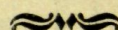
Bailèn, 161-163

Telèfon 1141-G

FÀBRICA D'ANISSATS
LICORS I XAROPS

d'ANTONI GUALBA ARGENTONA

Venda al detall

Santa Teresa, 30
MATARO

Telèfon 64

*Esplèndit assortit en
gèneres de gran novetat*

SASTRERIA
SERRAS

Santa Teresa, 52 :-: MATARÓ

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813-S. P.

En Guimerà als 17 anys

A N G E L G U I M E R À

El nostre comentari no afegiria gota de relleu a la figura gegantina que acaba de traspasar. Ho sabem. Per això no venim a fer comentaris. Però volem fer sonar la nota greu i profunda de la nostra dolor. El traspàs de l'Angel Guimerà ens ha submergit en una d'aquelles hores de silenci, que nosaltres comparem amb aquell silenci que en l'ànima d'un hom deu fer-se abans d'entrar en l'eternitat.

El gran lluminar de la Pàtria ha tombat, aclucant-se darrera les muntanyes de l'enllà invisible. Però no ha tombat caduc ni desfet, no ha tombat retut; sinó que, en la plenitud de la victòria, ha anat a rebre de l'etern la gemma del triomf immarcescible.

Ambaixador de la terra que el nodrí, i que el glorificà, perquè ell

tant la va estimar, ha anat a dur al reialme dels immortals el testimoni viu, present, irrenunciable d'aquesta terra, que vol ésser immortal.

Hem vist l'home estès damunt el llit de mort. Hem vist que, ni mort, no deixà el gest de l'home que no s'ha doblegat mai, ni pel fuet ni per l'afalag; la seva testa no s'és doblegada ni a la mort.

El cos era tot ert; el cadàver, mut; els llavis, eixuts; però damunt els llavis l'àngel havia escrit, amb una brasa de foc, en signes que no s'esborren mai:

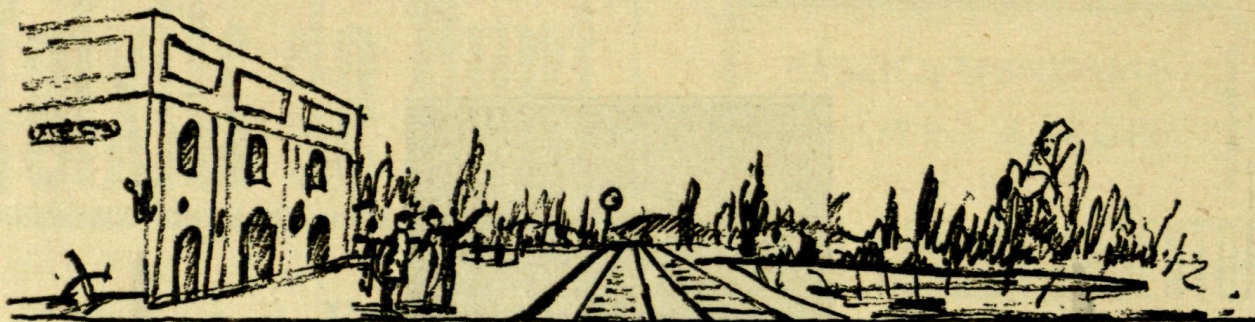
L'ÀNIMA ÉS MEVA

Ha passat l'hora trista, l'hora de les paraules a mig dir: s'ha esvaït l'eco funerari de la multitud compungida. Damunt la terra nostra ens trobem més segurs que mai: un altre lluminar ens il·lumina, i vetlla pels destins de la seva sang.

La lluna sembla morta
al front dels musulmans.
El nin, les mans en l'aire,
amb la mare cantant.
Rebaten les campanes
per muntanyes i plans;

les armes espateguen;
fins les dones s'hi fan.
—Pim pam, pim pam.—
I el sol ja és nostre en mig
[del cel triomfant.
De «L'Ànima és meva»

ANGEL GUIMERÀ.

—Escolteu mestre: el tren de Mataró?
—Ja ha passat.

—I quan n'hi ha un altre?
—Fins d'aquí a una hora.

EL PROGRAMA DE LES SANTES

ELS mataronins ja estàvem cansats de monotonia, tractant-se de les festes de les Santes. Els ajuntaments anteriors ens enfarfegaven sempre del mateix: cada any processó; cada any il·luminacions; cada any Jocs Florals i un mataroní il·lustre; cada any repics. Algú hi va haver que va proposar—no va ésser en Bartra precisament—que hom enganxés cada any un rètol dient: *Festes de les Santes: El mateix de l'any passat*: menys paper, i sobre tot el gust artístic dels edils hauria afavorit més la nostra ciutat; perquè, quan el programa no era un anunci de sanfaina, sortien dos infants igual que fessin "pipí" a l'escut de la ciutat...

Aquest any, posats a renovar-ho tot, tot és nou, i, si una cosa no és nova, completament reformada: Uns cartells que fan 3'10 de llargada amb un dibuix "serio", molt "serio", més que don "Nicasio", amb una capsalera que diu: *Fiestas de Mataró*. No hi ha Jocs Florals, perquè no estem per jocs, aquest any; no hi ha mataroní il·lustre perquè En Fàbregues no tingui ràbia; això que En Bartra té 37 biografies fetes, però va badar: Si hagués biografiat algú del gremi del cartró, el triunvirat de la "cartrolina regidoresca" (F. V. i E.) l'haurien protegit.

Però en canvi en la processó hi haurà sorpreses: mutis!

Algú va indicar una "corrida de toros", i ja ens teniu un diumenge a la tarda camí del Parc a En Boter, a En Fàbregas i el "quefe" de la Brigada a prendre mides. Però, encara que no ho sembli, En Fàbregas ha llegit "El Català de la Manxa", i es va recordar del "toro" escapat i de "La Lira Agrícola" i ell, que aspira a formar del "Mataroní" una "Lira" força "agrícola", va tenir por que no es tingués de veure tirant la biblioteca al cap del "toro", i llavors En Tanet tindria la clau de la palanca per fer-lo empipar de nou. I ni el *no-hi-som-a-temps* no hi fora a temps. En fi: perquè vegin que pensen en tot; com sigui que els programes van a l'arxiu municipal, perquè les generacions venidores, o En Cabanyes mateix, si encara fa "Fulls de la història", d'aquí 30 o 40 anys, volen saber qui regia la nostra ciutat, aquest anys gloriós, al cap de vall del programa, amb lletres de colors, hi ha dos noms:

Joaquín... etc.

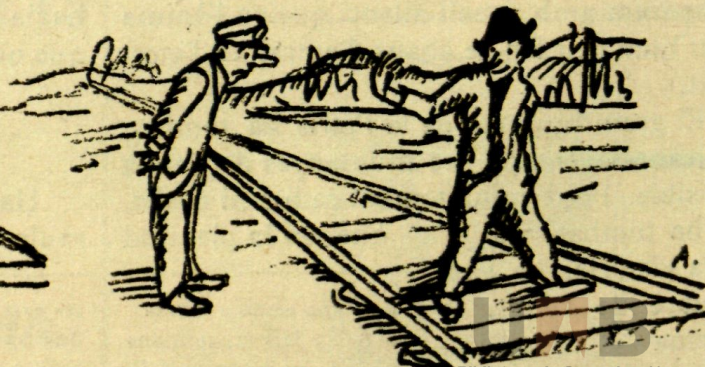
Nicasio S. (1)... etc.

MARIUS DEL MAR

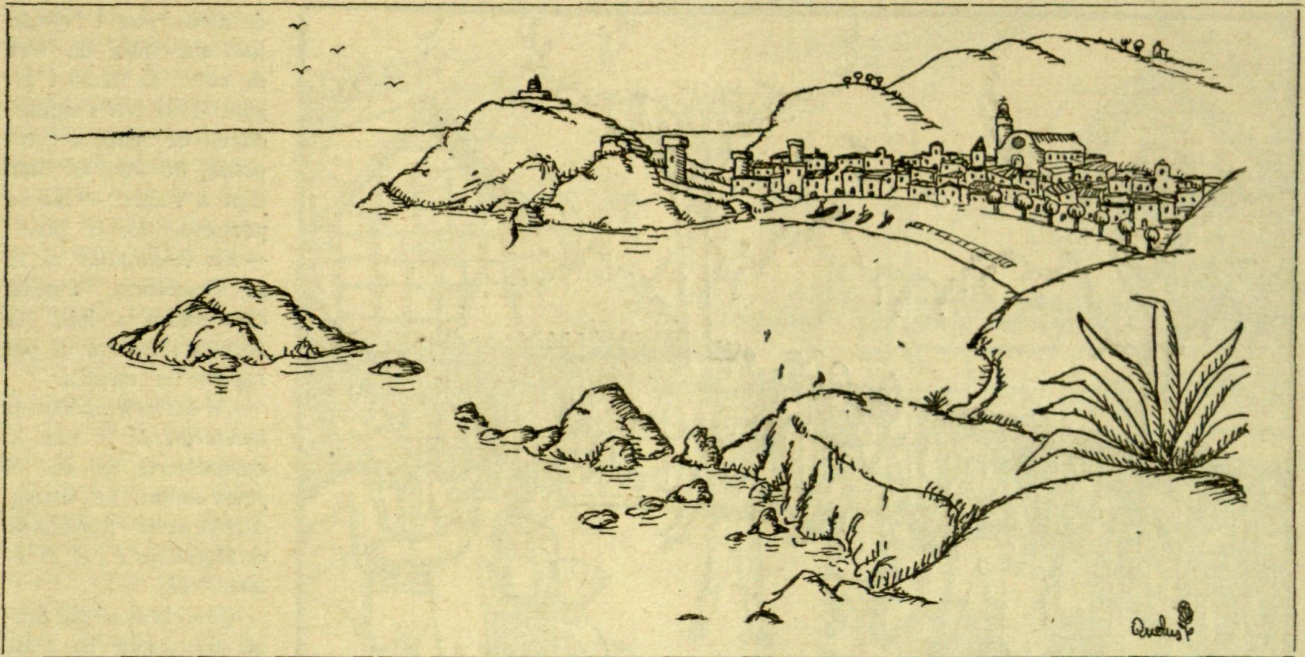
(1) Aquesta S. no vol dir Sant, sinó Sant i una altra cosa; però don Nicasio no vol que li ho diguin.

—Un tren especial?
—No pot ésser, senyor.
—I un de càrrega?
—No n'ha de passar cap més avui. I tampoc no s'hi pot pujar.

—Molt bé, molt bé. Es que, enteneu?... servidor ho volia saber per traspasar la via sense perill.

LA COSTA BRAVA

IV de "Biografía dels llocs d'estiueig de Catalunya".

ARA, davant aquests penya-segats majestàtics, havem de dir al diable del nostre motetisme que calli, i que es retiri. Ni la seva ungleta càustica, ni les seves dents punxegudes no podrien fer res en aquestes roques augustes i serenes. La seva llengüeta no hi té res a pelar: els ritmes estrafets de la cursileria aquí no arriben.

La Costa Brava, diu Maragall, diu Ramon Muntaner, diu gestes heroïques; gestes heroïques que no s'ha acabat el món que no puguin tornar. Empúries, Cadaqués, Roses, Palafrugell, Tossa... no cal que esmentem més noms: llocs d'encís, lluny de la banal tertúlia de Passeig de Gràcia, indrets massa alterosos perquè puguin anar-hi les papallones d'ales de paper, que van a fer "de senyor" en torretes de guix llogades, i... rellogades.

Això és mar, això és platja, això és lloc de repòs i de salut; això és ésser a fora, amb llum i oreig! Aquí es senten les veus de la terra, de les muntanyes que parlen amb el Pireneu, i amb el Montsec, i amb el Montseny, i amb el Montsant, i amb el promontori de Salou, d'on eixien les naus del Conqueridor per saltar a Mallorca i senyorejar en Lluch-Major.

Gent cansada i atuïda de la ciutat espessa i incolora: si voleu una cosa bona ací la trobareu, a la Costa Brava: ací sentireu el murmurí de la mar amorosida, i el crit de la mar enfellonida, l'arpa del vent, l'alegria dels pins, la quietud que

parla a l'ànima, i la remor de moltes músiques dels corns marins; no sentireu sirenes, per ventura: les veritables sirenes moriren; ara sols en resten unes de llauna, que es mouen per casinets i tertulietes, sucursals del Passeig de Gràcia.

S. ARDANA

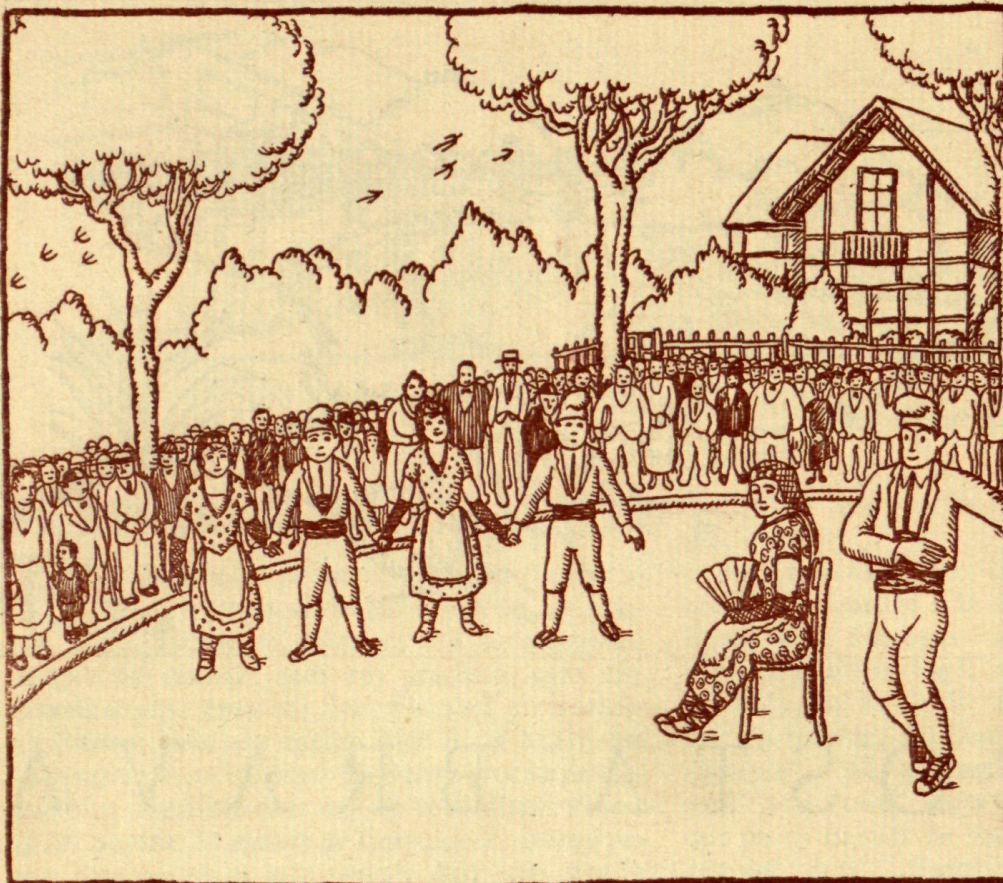
Les grans manifestacions culturals

Copiem ço que segueix:

ADJUDICACION DE LA "OREJA DE ORO"

Personado en las oficinas de la Asociación de la Prensa el ilustre notario del Colegio de Madrid don José Valiente, procedió a la apertura de la urna que, precintada oportunamente por el mismo, sirvió para que el público que honró con su presencia la corrida celebrada el 5 del actual expresasen cuál de los diestros era el acreedor a la Oreja de Oro, supremo galardón tuarino.

El resultado del escrutinio demuestra que se han emitido 5.857 sufragios, cuyo total se descompone en la forma siguiente: votos inutilizados, 7; Marcial Lalanda, 843; Nicamón Villalta, 209; José García (Algabeño), 173, y Manuel García (Maera), 4.625.

A LA BELLA ILURO...

En què es divertien, altres anys, per la Festa Major!

Coses de Mataró

Passava l'altre dia pel carrer d'Argentona i en ésser enfront del carrer d'En Molas En Pac Cabanyes em cridà i em féu entrar a la redacció, administració i impremta del *Diari de Mataró*. Reunits en petit comitè hi havia els innombrables Viladevalls, En Josep Monserrat i En Marçal discutint amb la calor pròpia del temps. En Cabanyes intervingué en la discussió amb frases enèrgiques i contundents com totes les seves. Es tractava dels vents que corrien de si seria En Pau o En Pere qui portaria el penó a la processó de les Santes i cadascú hi deia la seva. Després es va estendre la conversa a la probable organització d'una *corrida de toros*.

Com que allò semblava que anava a acabar malament, em vaig acomiadar de la redacció, administració i impremta del *Diari de Mataró* i m'en vaig anar a prendre la fresca.

A la nit vaig tenir un somni esgarriat. La *corrida de toros* anunciada es celebrava al Parc Municipal, vulgarment conegut per Velodrom, convenientment arranjat. Hi havien posat barreres i construït llotges en les quals brillaven les *nyinyes* i els *nyinyos* més *bien* de la nostra enflocada societat. Les dames i damiselles lluïen llamants mantons de Manila i monumentals *chulonas*, tal com fan les cupleteres de més cartell. Els *nyinyos* portaven jaqueta curta i barret ample.

Tot d'una, comença a sentir-se l'harmoniosa cadència del pas-doble "Gallito" i aparegué la *cuadrilla*. Al davant de tots anaven els primers espases: En Joaquinito vestit

de morat i or i l'*Angelito* que lluïa un tern de color de cartó i argent. Tots dos s'esguardaven de reüll, i l'*Angelito*, de tant en tant, deia a l'altre: — No el portaràs, no, el penó! — En Joaquinito ni se se l'escoltava, ataleiat com estava a lluir les formes i marcar el pas seguint la música.

Al darrera anaven els *banderilleros* i tota la comparsa o sia el *peixi minuti* del toreig. Destacaven únicament el *Martinito I* i el *Martinito II*.

Quan la *cuadrilla* acabà de donar la volta sota l'admiració i els piropos del públic del *tendido* i de les llotges, d'on els tiraven caramels, paperets, serpentes i fins algun colom amb colomassa i tot, sortiren muntades en fogosos cavalls les dues simpàtiques i formoses senyoretes Boteres, lluint la gran un típic trajo cordovès i la ne-

na un escaient vestit d'odalisca. Varen fer unes quantes cabrioles pel mig de la *plaza* i el president, que era en Miquel Vallmajor assessorat d'En Josep Blanch, els tirà pel cap la clau del *chiquero* que de què que no fa un tren a la nena Botera.

Sonà un estrident toc de *clarín* i sortí el senyor Benet Fitè, tot afaitat i lluint una magnífica gorra d'uniforme de *Jefe* d'Estació de Canyamàs i recollint la clau, obrí el *chiquero*. Ràpid com un llamp saltà a la sorra el *toro*. En veure'l el Joaquinito es tirà de cap al *callejón*. L'*Angelito* intentà fer el mateix i quedà penjant de la barrera. En Nicasio Sánchez, que feia de *mozo de estoques*, va córrer a ajudar-lo, però el banyut encara el va ajudar més. El brau es féu amo de la plaça. Ningú no s'atrevia a sortir i tots miraven traient una mica de cap per damunt de la barrera. El públic començà a avalotar. El banyut creient-se que tot allò anava per ell, pega un bot, i s'enfila a una llotja. Fillets de Déu! No en volgueu més de xivarri! Semblava aquella *corrida de toros* que ens conta En Ru-siñol que celebraren en un envelat a Llinàs. Mantons, *chulonas*, sabates, mitges, i fins camises volaven per l'aire. Les dames, les damiselles i els *nyinyos bien* cridaven, xi-claven i es desmaiaven.

Per fi el vedell, saltà a fora i empenqué una carrera folla Riera avall. En veure'l baixar a més velocitat de la reglamentària, els municipals tractaren d'aturar-lo per a prendre-li el número. Però el banyut no estava per raons i d'un cop de cap esbotzà la panxa del *Jefe* senyor Estupiñà. Totes les cadires del "Mataroni", que havien estat prudentment desocupades, anaren en l'aire; i, continuant la seva marxa, es va perdre de vista per la carretera de Barcelona.

A la plaça els *diestros* en veure's sense *toro* es recordaren que anava a sortir de seguida la processó de les Santes, i el *Joaniquito* va pensar que aquella era l'ocasió d'espavilar-se perquè no atxuressin el penó. Així és que va apretar a córrer, seguit d'En Sánchez, qui havia trobat els bigotis postisos que havia perdut en la lluita amb el brau. L'*Angelito*, en adonar-se de la fugida de l'altre, comprengué de què es tractava i arrencà darrera d'En Sánchez, seguit dels *banderilleros* i dels comparses. Però tenint, el *Joaniquito*, les cames més llargues i àgils, prompte els va deixar endarrera, arribant a la porta de Santa Maria quant sortia la comitiva del penó!... Oh...

...LES COSES TAMBE PROGRESSEN

El què hom projectava de fer aquest any.

Ah! Afortunadament, aquí m'he despertat. Quina pena de somni...! SIMÓ DE BATLLEIX.

POBRES BENS!

EL dilluns de Pasqua d'aquest any vaig voler anar a menjar-me el be a Mataró. Me'n parlaven tant, d'aquella ciutat, els meus amics, que a la boca se'm feia vi bo, en pensar-hi.

Acabava de baixar del tren, i trobo un antic amic meu, que vulgues no vulgues, el vaig convèncer de venir amb mi, a menjar el be. Oh belles rodalies mataronines! donava gust d'estar-se sota un pi, amb l'oloreta que feia mentre es coïa, i amb la perspectiva de poder-lo menjar.

Però, veu's aquí que, quan vaig donar jo la primera queixalada, el meu amic, gairebé plorijuejant, es refusà de menjar-ne.

—Què et passa; ¿que no t'agrada?

—Pobretes bèsties —em respongué—, d'ençà que em contaren un fet, em fa llàstima menjar bens, són tan bons jans, que, no puc fer-hi més, em fa tristor de pensar-hi.

—Què és ço que et fa tristor, babau?

—Si m'escoltes, i puc explicar-ho, ho sabràs ara mateix.—I va explicar la trista cosa així:

—“Com deus saber, els bens són el bestiar més imitador de tot; però són poc intelligents. Si l'un passa per un lloc determinat, tots els altres companys del ramat han de seguir el mateix camí, és a dir, que tot el què fa l'un, ho han de fer els altres. Ve't aquí, doncs, que un dia, un estranger va comprar un gran ramat de bens, a una ma-

sia prop de Mataró, i els tenia a punt de carregar en un petit veler que per l'efecte portava. L'embarcament es féu, encara que molt dificultós, amb l'ajut d'unes botes i uns travessers al damunt, en forma que pogueren passar els bens, de la platja fins al veler. Això no hauria estat res, si En Jaumet de cân Masip no s'hagués adonat que aquelles bèsties se li havien menjat un munt d'herba que havia segat, producte de tres dies de suar al camp. Malvinatge! es digué, les tinc d'atrapar. Pujà al veler, i explicà l'esdevingut, a aquell estranger.

—Doneu-me un be—li digué—i estarem a la pau.

—“Yo no darle nada—li respongué l'altre—, porque dejar usté pienso en la calle”.

—No me'l voleu donar? pitjor per vós.

—Agafà un be, i, sense cap mirament, el tirà a l'aigua; i, és clar, tots els altres, zam, zam, feren igual; es llençaren darrera el company.

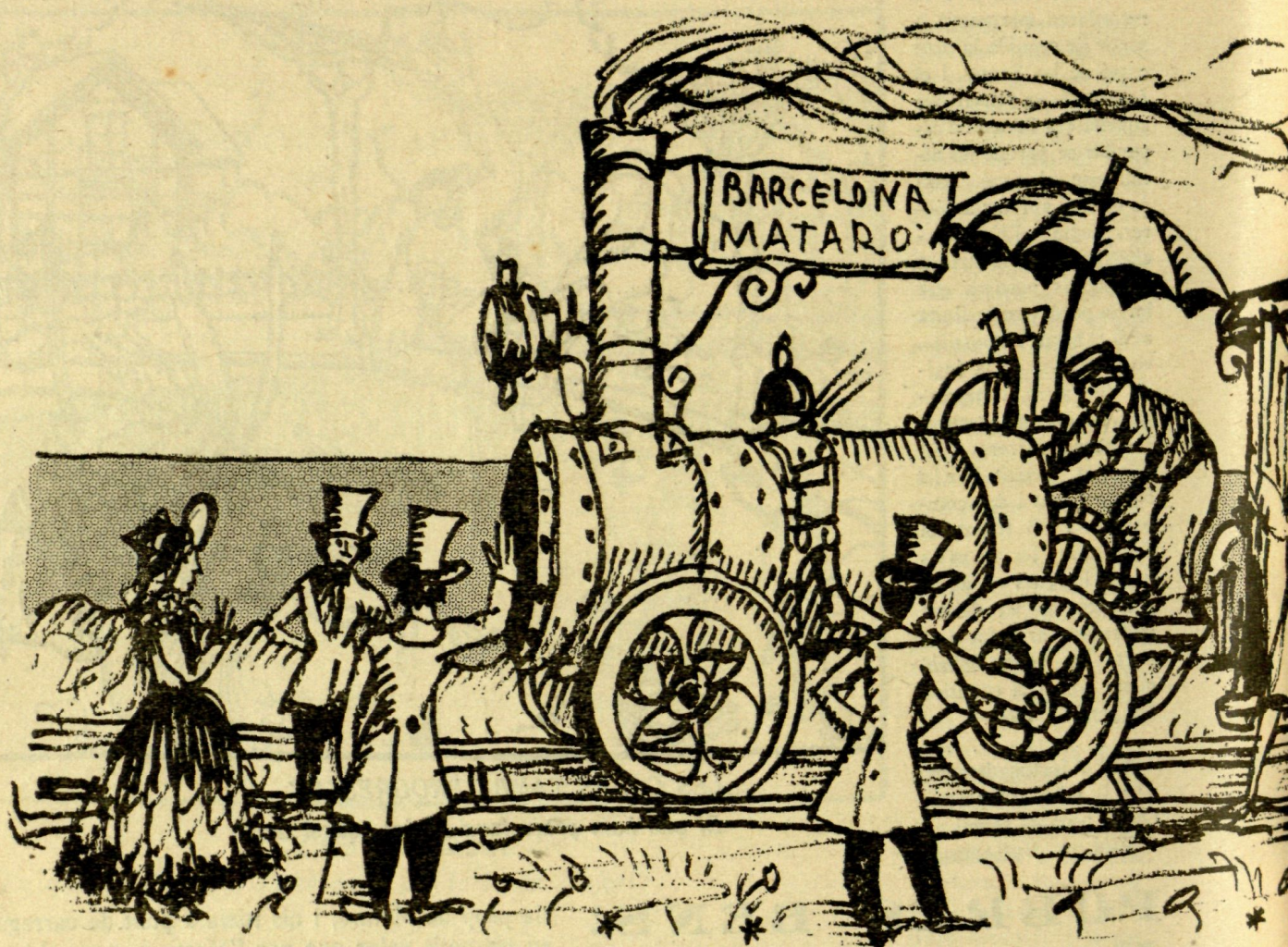
“Prou mirava de retenir les bèsties; però no hi hagué remei, totes es tiraren al mar, i es negaren. No cal dir que En Jaumet va guillar més que de pressa”... Què et sembla?

—Oh, sí, sí—vaig fer jo:—emocionant,

—...Però, ai, Reina Santíssima! a on és el nostre be, que ens havíem de menjar?...

Mireu quin és el cas, que ens quedàrem sense dinar: el be, rostit i tot, també havia fugit!

JORDI DEL VAL

Vista panoràmica, autèntica i verídica (sembla la col·lecció)

EL BOIG DE MATARÓ

A Mataró hi havia un home tocat del cap, que feia de les seves amb gran disgust del veïnat, i sobretot de la seva família. Aquesta tractà de tancar-lo a Sant Boi, i demanà consell al senyor batlle. El senyor batlle, que era molt determinat, els respongué:

—Això rai! Feu-me'l venir.

Li feren anar, i l'alcalde li digué si volia anar a donar un tomb amb ell.

—Voleu anar gaire lluny?—digué el boig.

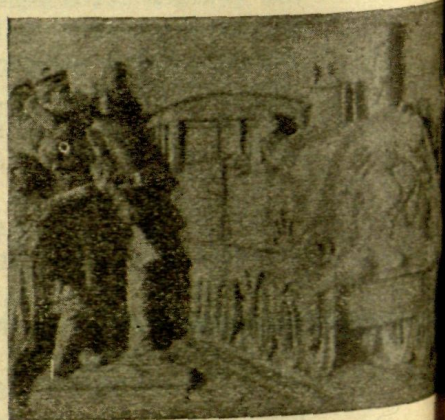
—A Barcelona i, si allí esteu animat per caminar, potser encara aniríem un xic més enllà.

—Prou, prou. Anem—respongué el boig.

I dit i fet; prengueren un carruatge, i cap a Barcelona falta gent! Un cop foren allí, com qui va a donar un passeig pel pla del Llobregat, es deixaren caure a Sant Boi. El boig, que no ho era bé, olorà alguna cosa de les intencions dels seus

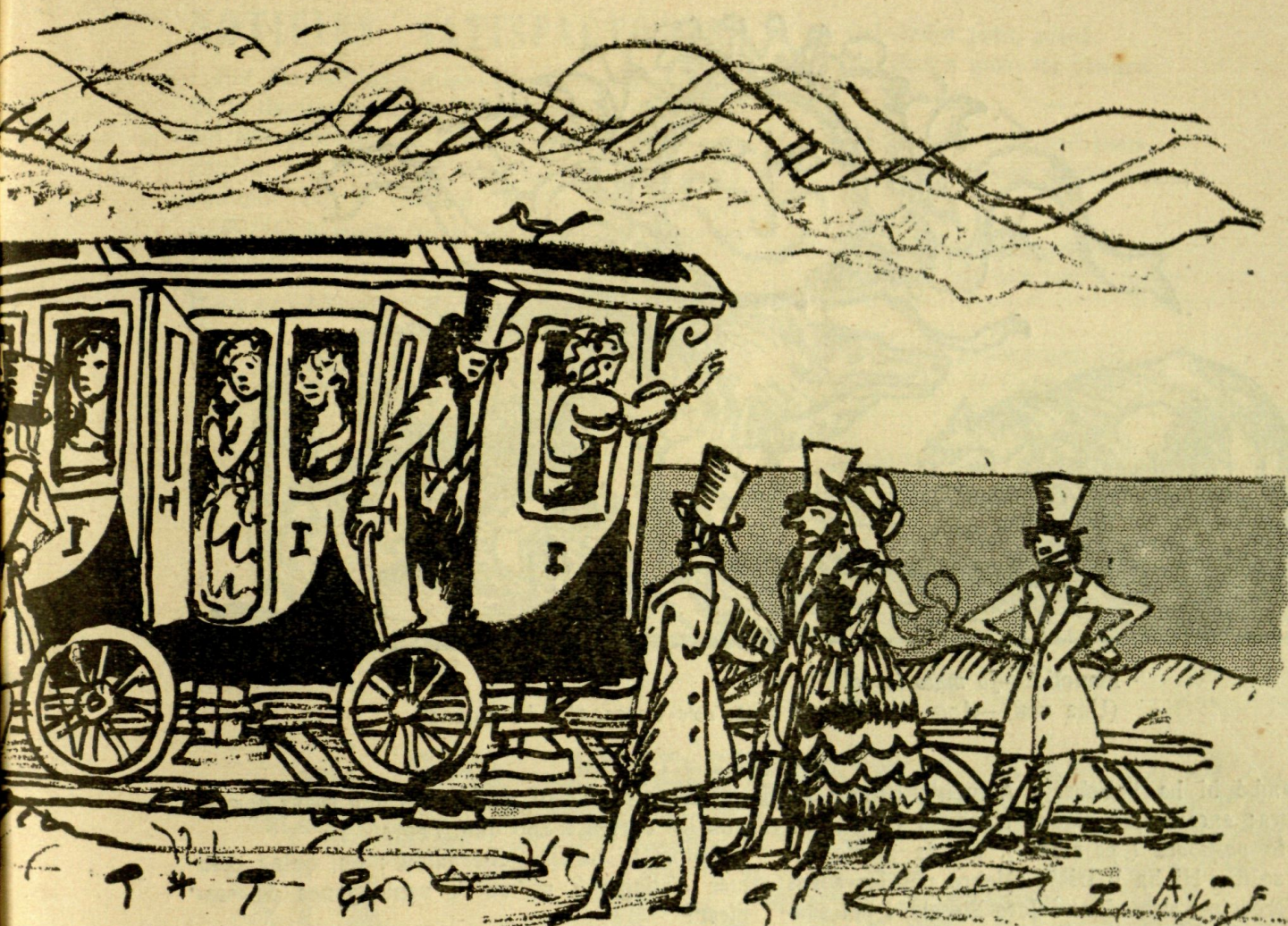
acompanyants, i, abans d'arribar al manicomí, baixa del carruatge, i s'hi encaminà, avançant-se un xic a la comitiva. Trucà i digué que hi duïen un boig, que tenia la mania que era batlle de Mataró. Així que aquest arribà, els porters procuraren tancar-lo a dins; i, com més cridava que era el batlle, més fort l'agafaven, fins que el tingueren reclòs a dintre. Prou costà desfer la troca usada per aquell cap que creïen sense cervell, i no es deixà pas engabiar en la bogeria, a on havia engabiat al senyor batlle de Mataró.

De les Obres Completes de M. JACINTO VERDAGUER

Relleu original d'En Pagès, que a Barcelona, representa

El model en guix es guarda a l'Escola de Comunicació i Hemeroteca General

els esdrújols) del primer tren de Barcelona a Mataró.

REVISTA A COP D'ULL DE MATARÓ

Mataró, coneguda i famosa ja de la remota antiguitat amb el nom d'Iluro, compta en els

temps moderns amb mantes figures sobresortints: com és ara l'escultor Campeny, l'il·lustre arquèleg Puig i Cadafalch, el bisbe Mas, el Mestre en Gai Saber Terenci Thos i Codina; i amb altres noms, gloriósament vinculats a la vida de Mataró, com és ara el pintor Viladomat, el Cardenal Vives, l'immortal Viada, el del primer ferrocarril...

GEGANTS I TIPUS

Els gegants de Mataró són dos, més ben dit tres: ell, el pare, que li diuen "Robafaves"; ella

la mare, que li diuen senzillament la "geganta"; i una altra ella, més petita, que és la "geganteta": és un cas, fins avui únic, de gegants que han tingut filla. (I encara per merèixer). Això és exclusiu de Mataró.

També són coneguts altres gegants i tipus (i en això Mataró ja no va sol), com és ara els Morret, els Tanet, els Fàbregas, els Martí Pascual, i d'altres, que donen llustre, fama i renom a Mataró.

LLOCS D'ESBARJO:

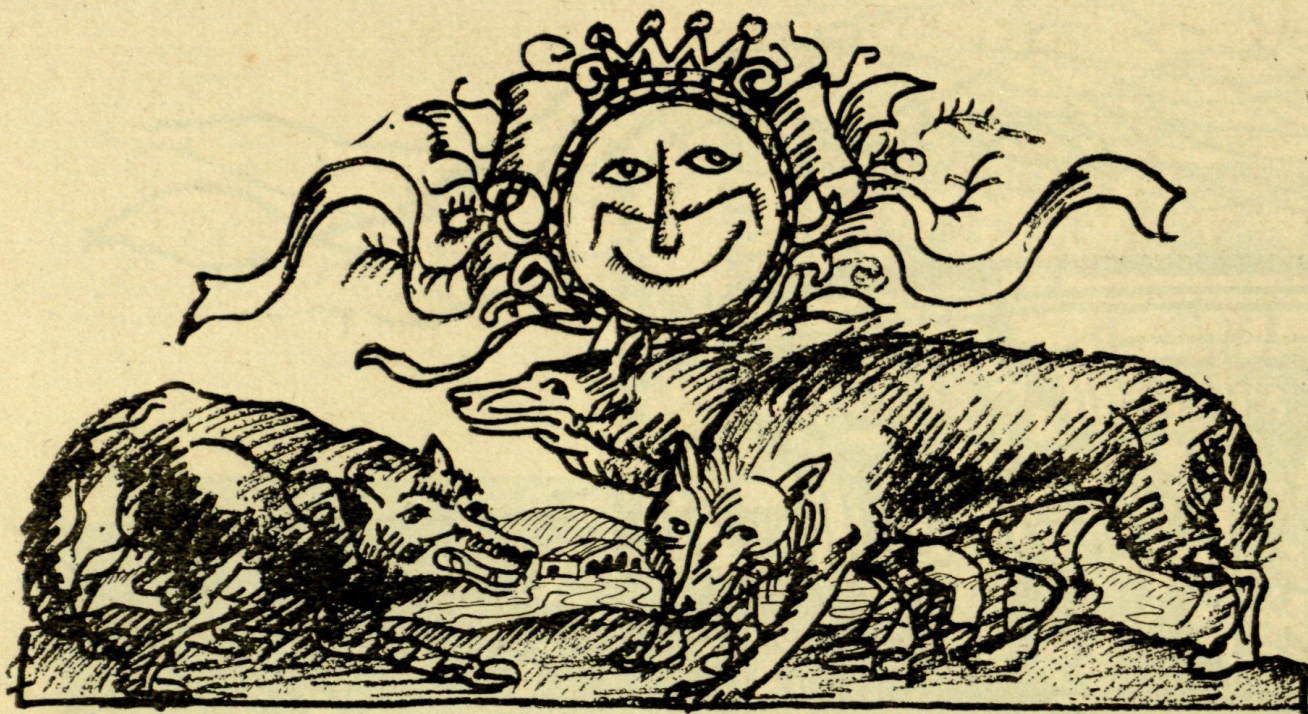
SOCIETATS RECREATIVES

Com a llocs d'esbarjo són ben estimables el Camp de Tennis; la Riera, que ara han "adoquinat", oh! pels senyors, oh!; i al capdavant de la Riera hi ha "Canaletes" també: es comprèn!

Després hi ha el Teatre Clavé, que està molt bé, i que es fa dir "sí, senyor", encara que algú digués d'ell que "reuneixi condicions "aquàtiques".

a en la fassana del palau de Justícia de
cie inaugural de la línia.
de Arts i Oficis de Mataró.

Manelic:—Jo mato llops!

(Una veu:—Apa, noi, doncs: vina, que encara n'hi ha alguns).

També hi ha l'"Esbarjo Ateneu", baluart de cultura; encara que alguns tranquils en diguessin *la pagadera* ("pajarera"), per la forma del seu sostre. Hi ha l'"Iris", cèlebre per les seves conferències, excursions i Jocs Florals, i pel concurs de Mantons de Manila ¡olé!

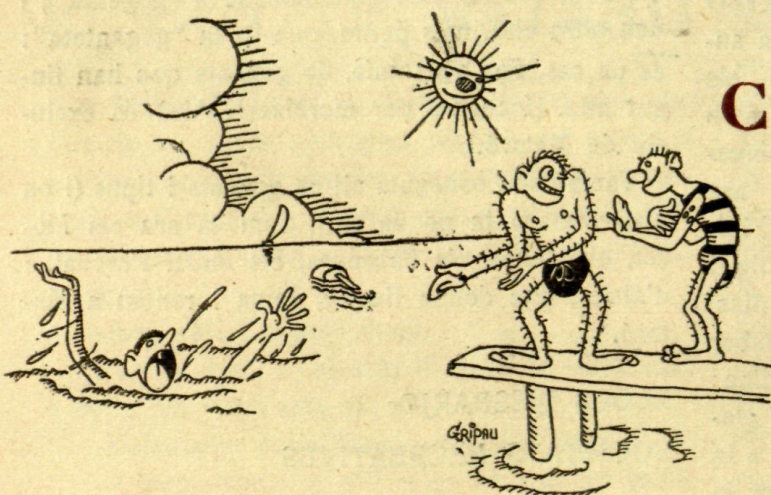
Encara, l'"Esport Mataronès", el "Club Ciclista Mataronès", "Iluro, S. C.", "Mataró, D. C.", "F. A. Mataró", "A. B. C. Iluro X. Y. Z.", i al-

tres coses per l'estil, que us fan mig rodar el cap, com les curses a 250 qlm. l'hora.

Acabat hi ha "La Guirnalda"; eh, quina cosa més distingida? no us fa venir ganes de sospirar?

Finalment, societats corals, que són tres: "La Perla", "La Harmonia", i "Germanor", total: que sempre que respongui llur cançó al to, ja no es pot desitjar més: Mataró, un veritable paradís.

M.

AI, AI, UN QUE ES NEGA!

—Voy a ver si le saco de las garras de la fiera muerta.

—Yo también iba.

—Ah, pues puede V. pasar, sin cumplimientos.

—Nada, hombre; pase V.

—No, no: V. primero.

—Jamás! Que grosería!

(Quina finor, oi?)

Coques de Reus

Ha passat la fira de Santa Marina. Ara ve la de Sant Jaume: una de les coses característiques d'aquesta fira, és la fira de cavalls i rucs, que fan cap aquí, procedents de tota la província. Encara no n'hi ha prous a Reus? Hom deia que per donar més relleu a la fira, aquest any vindria una remesa de toros i d'ases de la *tierra de María Santísima*.

El nostre aristocràtic Miarnau és un home esplèndid. Un dia comprà el llibre d'un escriptor reusenc; al cap d'una estona troba l'escriptor, li diu:—Mira, he comprat el teu llibre; si m'agrada, te'n compraré un altre exemplar.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

TALLERS REIG

LA CASA MILLOR. — BARCELONA:
Enric Granados, 21 : : Telèfon 2085 - A

Mobles a bon preu

NOTICIES SATISFACTORIES

Els dos milions i mig.—Llegim en la ressenya de la darrera sessió de l'Ajuntament: "El senyor del Río proposa que l'alcalde assabenti el capità general i el majordom del Palau Reial de l'èxit obtingut en la votació de la subvenció de 2.500,000 pessetes per a les obres del Palau de Pedralbes.

Deu sentències de Fra Lluís Lletuga (A. C. S.)

Si no et vols emmascarà,
ves amb compte, en dar la mà.

Sota vestits de marquès
s'amaguen molts putiners.

Tenia raó la vella:
no tots els ases porten esquella.

Veuràs homes molt decents,
però que els creixen les dents.

Pel lladre petit, presó:
pel lladre gros, tot l'honor.

De marrans i de carbasses,
n'hi ha a segons quines cases.

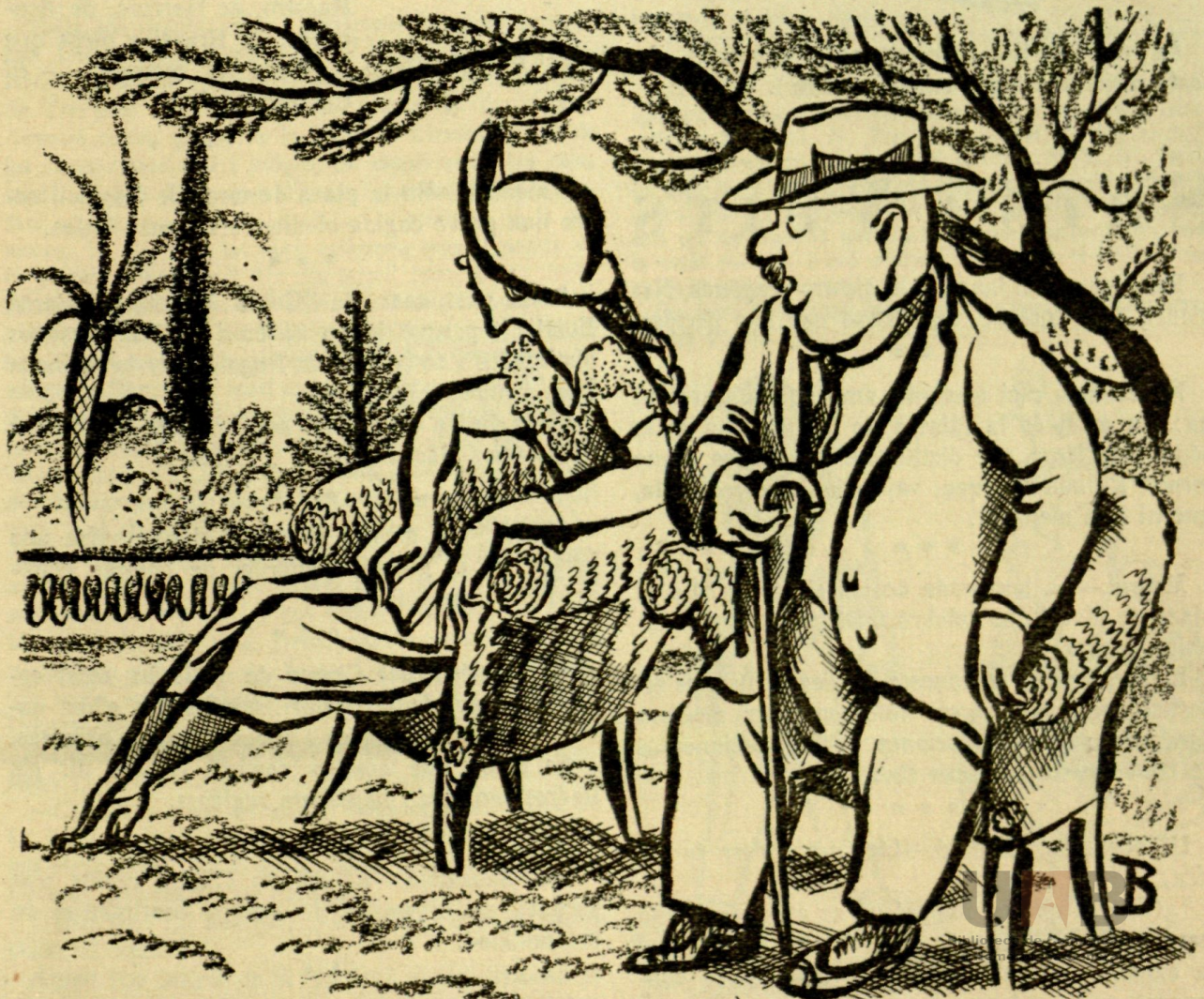
Els bojós "arrematats"
no estan pas tots ben tancats.

O no tinc el seny com cal,
o tot l'any és Carnaval.

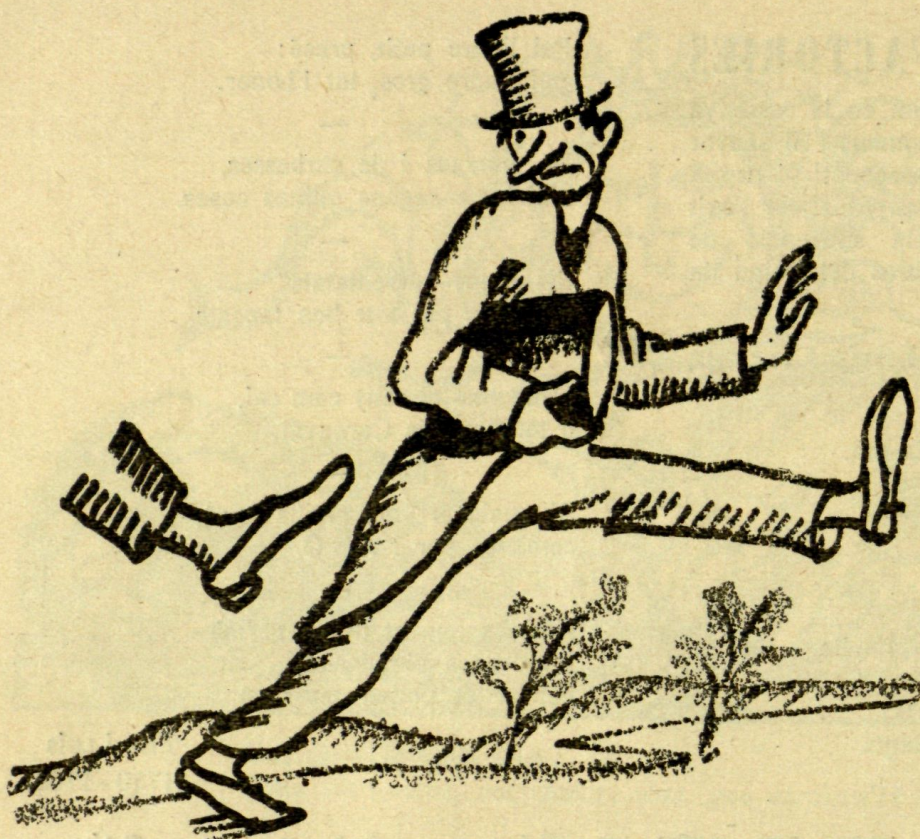
Si quelcom vols arribà a sè,
comença per l'ABC.

N'hi ha que et diuen germà
i procuren abraçar-te,
per si et poden mossegà.

FRA LLUÍS
(1750 - 1768).

—No siguis tossuda, Laieta: que no veus que aquest xicot no té res?
—Però casant-se amb mi, ja tindrà!

La vieja política enérgicamente foragitada. (Ja, ja, ja: no me jaga osté resir, que tengo er labio partío).

SETS I VUITS

Pamplona.—Al lancear, el diestro aragonés, Nacional, fué volteado, resultando con dos heridas.

No estarem mai tranquils amb aquest Tarragona: tan aviat és la fàbrica de Tabacs, tan aviat són els regidors, que dimiteixen a dotzenes, i que tornen a dimitir, i que, vaja, fan una escudella, que ni feta manxant.

Madrid.—La becerrada de los eléctricos. En la plaza de Madrid se celebró un festival cómico-atlético-aurino.

La presidencia, compuesta de diez bellísimas señoritas, originó diversas intervenciones médicas para asistir las conmociones y desvanecimientos de buena parte del sexo feo.

Un poemet de Mataró.—Llegiu què cosa és bonica:

"¿Cree V. que en Mataró no se expende buena mantequilla?—Pruebe la de la Granja Caralt, que se expende en las Confiterías Oms, y se convencerà que vendemos la mejor mantequilla que V. ha probado."

Què ens en diuen? Teníem o no teníem raó? El senyor Oms és un gran home, es desviu per millorar sempre els seus articles: abans, per exemple, venia coques de llardons; però després, va entendre que era poc fi, i va fer "chicharrones".

Possible informació de la vila dels francs, que el dia 26 inserirà el diari dels morts:

"Ha celebrado su fiesta onomástica, con la solemnidad del caso, el distinguido letrado Don S. A., habiendo obsequiado con un espléndido y opíparo lunch a sus múltiples relaciones. Recordamos, entre los asistentes a la hermosa fiesta de la suntuosa y señorial mansión, a los señores de Tit, de Clari, de Maestro, de Herrero, de Acebuche, de Brezal y otros que sentimos no recordar. — El Corresponsal.

Valencia.—En la plaza de toros de Picadell sufre una grave cogida el diestro Lorenzo Salas.

Dóna gust anar als "Grans Magatzems Santa Eulàlia", perquè hi va el bo i millor, persones distingides i de bon sentit. Regalen per la mainada unes bombes esplèndides.

Cada dia es veuen més concorreguts els "Grans Magatzems Santa Eulàlia". Entesos?

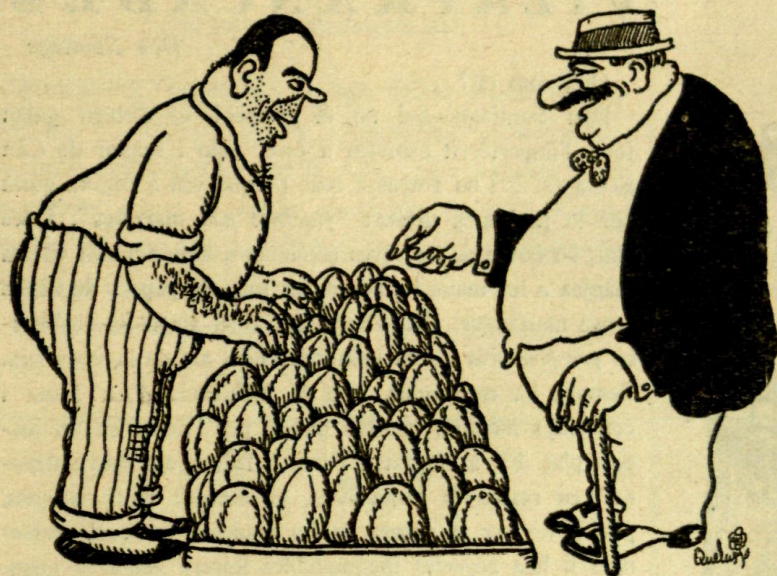
Madrid.—El diestro Marcial Lalanda sufre una herida en el glúteo izquierdo, de catorce centímetros de profundidad.

A l'Església del Carme de Valls ha estat comès un important robatori. Els lladres s'han endut calzes d'or i argent i altres valuosos objectes.

Es segur que aquests senyors (volem dir els lladres) no seran nomenats regidors.

San Sebastián.—El diestro Chispa recibe una cornada en el pecho, de quince centímetros de profundidad.

Barcelona.—Barajas sufre una cogida en el vientre, de veinte centímetros de profundidad.

PER SANT JAUME, MELONS

L'anada:—Eh! No tiene V. màs calabazas que éstas?

La tornada:—Sí; en tinc unes d'especials per rucs com vós.

Facècies d'un que la sap llarga

Totes les ciutats, viles i llogarrets del món tenen o han tingut alguna cosa que els ha donat anomenada. Això, que podem dir-ho de Cardedeu, i de Sant Sadurní, de Terrassa, de Tona, etc., ho podem dir de Mataró. Aquesta ciutat, capital de la Costa de Llevant, a més de les seves samarretes i mitges, ha tingut una altra cosa, també cèlebre. Una mena d'home "pantorrilles" que, durant uns quants anys va acaparar la voluntat de la comarca. Es clar que tot això esdevenia aquells temps de la política vella (uix!) Un dia aquell home es va llevar sense saber que el seu nom havia sortit a la *Gaceta*, nomenant-lo governador de Badajoz; i l'home, com el més humil dels mortals mataronins, que fan, tot sovint, un viatget a Barcelona, sortí cap a la ciutat comtal. Aquell dia els seus amics i admiradors d'"El Círculo Liberal" el varen trobar a mancar, més que els altres dies, sense saber el per què. Cap al tard, l'home retornava a la ciutat de "la branqueta de mata", en un d'aquells vagons "Pulman" que als de Vilanova els tenia tan indignats que no fessin el servei per aquella línia. El nostre heroi retornava tot satisfet i xiroí. Havia llegit al diari una nova sensacional per a ell i... què dimoni! també ho era per Mataró! Un dels seus, l'acompanyava, aquell dia, feia comentaris amb ell en veu baixa. Un dels veïns de seient, que havia reparat alguna cosa de particular, s'adreça a l'illustre personatge:

—Doncs, què hi ha de nou? Sembla que està molt content!

—Ca! Res; coses del partit. Compromisos!... Que no ha llegit el diari d'aquest vespre?... Miri quina notícia que porta. O! i el bo és que no m'han consultat res. M'han nomenat governador de Badajoz!...

—D'on diu? De Badajoz? Que vol dir que hi és, aquest poble, al mapa?

Aquell bon senyor de la *Gaceta* i el seu company es miraren tot d'una, com si els repetissin una cosa ja per ells comentada. I l'acompanyant feu:

—Ja li ho deia jo, que l'havien enredat!

EL GROC.

Elogi del senyor Nualart

Es una de les figures més esplendoroses de l'Ajuntament de Barcelona. Hi ha també el senyor Ponsà, el senyor Ballarà, i d'altres, que són creditors de l'estima de tota la ciutat. Però potser els aventatja tots els senyor Nualart.

El senyor Nualart és un home modest, de gran intel·ligència i grans condicions i havia viscut retirat, en vida d'estudi i de treball, lluny de la dansa política a la vella usança; no, amb aquesta vella política mai no va voler saber res; la seva ànima, pura com un cristall transparent; s'hauria entelat amb la bravada de la vella política.

Ara, quan ha estat l'hora, ell ha sortit, i amb mà fèrria, i amb l'esclat de la seva honradesa ha acabat amb els negocis bruts, amb les conxorxes de mala llei, amb totes les indignitats.

(Continuarem).

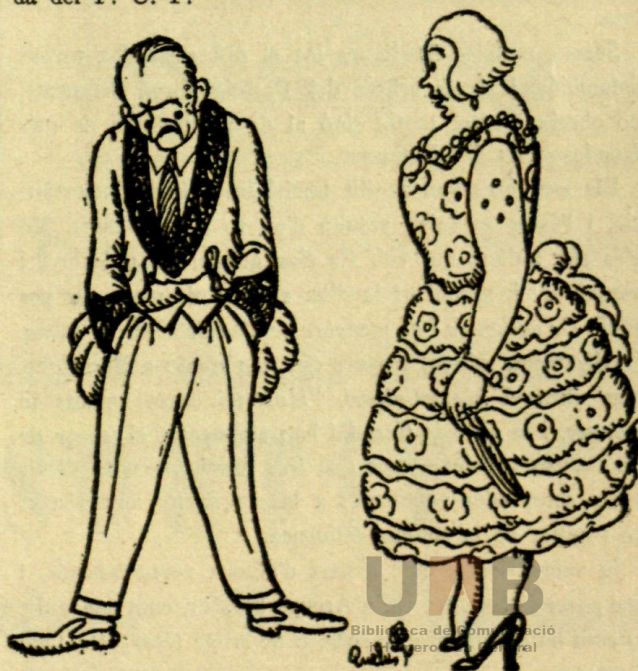
Paraules de execració

De la darrera sessió de l'Ajuntament:—"L'alcalde, en un moment de sinceritat i donant un cop de puny damunt la taula, i alçant molt la veu—cosa inusitada en ell—, diu:

"Aquests partits polítics, que tot ho podreixen i pertorben!"

Alguns es fregaven les mans de satisfacció, en llegir aquestes paraules execratòries, creient que anaven adreçades a la U. M. N. Però s'han tallat de mig a mig: aquesta execració no afecta per a res la U. M. N., partit de gent nova, recta, honrada (dient que en ell hi ha senyors com el marquès d'Olèrdola, Nualart, Ballarà, ja està tot dit); partit que no ha tingut mai contactes amb la vella política, i que sempre ha blasmat d l'Alba: què voleu més?

Per això és la base fonamental i l'herald de propaganda del P. U. P.

ES COMPRÈN!

—Martinet: encara no m'has dit res d'aquest vestit; tots me'n han felicitat.

—I jo l'he pagat!

—Caballero! su perro me ha mordido!

—I ca, senyora: només li agrada la carn tendra.

Ametlles d'Arenys

No us podeu pas imaginar com s'han tornat volumi-
no ses les cèlebres ametlles d'Arenys. Abans, us en ficà-
veu una a la boca i, amb prou feines, la podíeu xuclar;
ara—no cal dir-ho,—és completament impossible, i
deveu fer-ne bocins i més bocins per empassar-vos-la
tota.

Segons notícies fidedignes tot el d'Arenys s'ha tornat
voluminós, i si els arbres del Passeig foren arrencats,
no obeeix a altre motiu sinó al de plantar-n'hi de més
frondosos, un dia d'aquests.

Els *manobres* han assolit també insospitada importàn-
cia, i l'ésser *manobre* resulta d'un to ben distingit. No
n'és pas tothom qui vol. Es clar que hi ha *manobres* i
manobres; i, parodiant la dita, s'és fet de moda dir per
aquí: *De dallonses i de manobre se n'ha de venir de mena*.

Altrament, sabreu, senyors que heu romàs a Barcelona,
que, ultra el *Mont-Calvari*, l'*Hospital* sense malalts ni
monges, i la *Granja Castelló* han augmentat el tresor de
les nostres gràcies—més que *tres gràcies*,—unes dami-
selles estupendes pentinades a la *garçonette*, que són el
bo i millor de la colònia estiuenca.

Ja veieu, doncs, que, a part d'alguna porta tancada, i
que costa d'obrir, tot va, a Arenys de Mar, com una seda.
O com un quilòmetre de seda, o de *crêpe Georgette*. Què
diàble!

EL NOI BUSQUETS.

Arenys 18 de juliol 1924.

VILAFRANCADES

Don Santiago

Qui, com ell?

Don Santiago—qui no el coneix!—és l'etern galan
jove, l'impertèrrit aspirant a ésser amo i senyor de Càn
Seixanta. Ell no fracassa mai, perquè viu a règim, guiat
per la parisenca divisa: "*fluctuat nec mergitus*". I, és
clar, un home de les seves condicions, amb aquesta vareta
màgica a les mans ha pogut fer tots els papers de l'auca
sense naufragar. Ha sabut ésser fidel als ídols de l'èpo-
ca *pre-primària* i serà igualment fidel als de la nova era.
Sempre ha mantingut, sota la influència d'En Mota i
companys màrtirs, la seva passió per l'arròs en un ma-
teix plat. Ell a elogiat a l'un i a l'altre, als més antípo-
des, en ressenyes fantasioses, agudament humorístiques,
publicades per la gaseta de les esqueles, les quals resse-
nyes li han reportat incomputables llorers *amén de* sucu-
lents àgaps. La seva veu sonora *si que* pomposa i har-
moniosa ha cantat en estrofes vibrants, a tothora, les ex-
cellències del viure clar... Per molt anys!

TQN DEL GAS,

Vilafranca.—Hotel del Brinco.

QUE PASSA A SITGES?

E L cacic sitgetà li ha sortit un gra de pronòstic (re-
servat o no reservat). Què vol dir manar sempre
i fer i desfer i això ho vull així i això ho vull aixà, i
ara aneu per aquí i ara aneu per allà? Prou!...

—Prou!...—li ha dit el seu *hereu legítim*;—ja sóc
major d'edat i sé el què em faig.—Vull "urbanos" que
em saludin, uixers que m'ajudin a posar l'abric, *coiffeurs*
que m'arressin més i més cada dia, *polissoirs* que em po-
leixin el clatell i les ungles, vigilants que vetllin de dia
i de nit al dintell de casa meva... Barrabim, barrabaaam!...
Ah! i Visca la Cultura (aquesta senyora que no sap
qui és).

Quin cadell! Pobre cacic; ves qui li ho havia de dir,
després de desviure's per criar-lo ben educat, complimen-
tós, addicte, afectuós, entenimentat...

Dissortadament, el cacic té raó, aquesta vegada. No
pot ésser que es llencin els quartos per la finestra. Al
cacic li convé trobar sempre a punt un reconet per tal
d'explotar-lo ell mateix. Això que se'l reventin els al-
tres, mai de mai. Cal continuar amb els presupostos im-
mediatament anteriors i deixar-se de visions fantàsti-
ques.

Aquests plagues d'*artistes* (és un dir) sempre tenen una
ceba al cap. Com hi ha Déu.

UAB
CAIMITU HILL.
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR

TIP. ALTÉS

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

Tururut.—El primer no ho han deixat passar (ja ho vaig dir a algú, que podria trametre-ho). Remeteu-nos les altres coses, que provarem. Ah!... una pregunta: que us podríeu traure la careta, simpàtica màscara? Nosaltres no en duem pas... Preferiria que ens ho trametessiu tot alhora.

I. Drhums.—Els versos no ens acaben de guixar. La prosa és fàcil que l'aprofitem.

Establiments MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

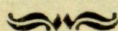
O B R A N O V A

La lluna dins el llac

Poemes i cançons

DE

JOSEP M. PROUS I VILA

De venda en les principals llibreries.

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

PROU N'HI HA!!... de repetir la mateixa cantarella «Aviat sortirà»

J A H A S O R T I T

La vida de Llatzer de Tormes

El poden adquirir a totes les llibreries per 2 pessetes

ADQUIRIU-LO I US FARÀ PASSAR BELLES ESTONES

EL BORINOT

Any II-Núm. 35

24 de juliol 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

— Y qué, muchacha: no te aburres por ahí?
— Quan estic amb bèsties em diverteixo qui sap-lo.

B
UB
Biblioteca de Comunicació
Biblioteca General